

Aan Bruid en Bruidegom Constance Cremer en Willem Hoogvliet ¹

(rijmtrant van den schoolmeester)

Den *(5 oktober 1859 uitgesproken)*

Door J.J. Cremer (1827-1880).

Aan al degenen die alreeds hun toast hebben geslagen,

Of hun vers voorgedragen.

Zoowel als aan degenen die zulks met fatsoen

Nóg, of in 't geheel niet zullen doen,

Maak ik mijn opregt compliment

Over hun uitstekend talent!

Waant niet, geliefden, dat hieronder schuilt vleijerij.

Vleijerij is iets laags, en ongepast bij een bruidspartij

(terzijde)

Als je van een stijlen berg rijdt, moet je remmen

Als je bang bent totaal te verongelukken

Moet je de hoorders aangenaam stemmen.

Hoe 't zij, ik noemde reeds de zaak in kwestie

Waarvoor we hier zijn gezeten;

Maar – omdat men nooit kan weten, hoe

Iemand soms onder 't eten, iets kan vergeten.

Zij een ieder herinnerd, gelijk ik bij deze doe verstaan.

Dat zek're bruidegom present, morgen met zijn

Liefste, een wettig huwelijk denkt aan te gaan

Verg mij niet dat ik U het huwelijk met

Al zijn ap- en dependenties zal beschrijven,

¹ Constantia Henrietta Wilhelmina Elisabeth Anna Cremer (2 september 1840 – 24 december 1916) huwde op 6 oktober 1859 te Arnhem met Willem Hoogvliet (29 augustus 1829 – 21 april 1910).

Dat zou een drama worden, in wie weet hóéveel bedrijven.
Bedrijven waar je in lagchen zoudt en huilen allebei;
Maar tranen hooren op geen bruidspartij.
Hoe 't zij, 't behoort tot een van mijn natuurlijke pligten,
Om 't woord speciaal tot het bruidspaar te rigten.
En bepaaldelijk tot het singulier fémenin
Waarvan ik de eer heb broeder te zijn.
Welnu dan zuster, Bruid, dierbaar schepsel, hartelijke meid;
De natuur der ingeschapen liefde heeft al aanstonds gezeid:
Hij die mij lief heeft is zeker geen slechte
Willem! Mijn Willem, dat is de regte!
Nogthans de natuur der liefde, zoo bij man als bij vrouw,
Lieve zuster, zie je dikwijls hier en elders
Met de hangende kap in de rouw.
En – al zul je nu ook volmondig bewéren
Bij ons blijft de juffer permanent in d'r zondagsche kleeren;
Ik zeg je bij deze, allerbeste zus!
Ze loopt toch soms op sloffen en met een floddermuts.
De hemel beware niet dat ik haar als zoo danig heb leren kennen,
't is alleen vermeld om 't ongeloof aan dat denkbeeld te gewennen,
En ter geruststelling voeg ik er bij : ontmoet je de juffer soms in negligékledij.
Maak ze site presentabel; voeg er een lint bij of strikje;
En dwing haar met een blikje,
Tot een vriendelijk knikje.
Intusschen als je me vraagt – en dat doe je gewis;
Wat mijn opinie omtrent het huwelijk is,
Dan zeg ik: je hadt nog een beetje moeten wachten;
Jeugdige jaren, - zorgen – slechte tijden – overal klachten.
Vroeg trouwen is de pest voor een lange jeugd;
De pest voor blaauwtjes laten loopen en meer dergelijke vreugd!
Vroeg trouwen is schadelijk voor de maatschappij

Waarin ik op m'n woord liever weelde dan armoe lij'.

Zie, te groote populatie geeft schaarste van levensmiddelen en pauperisme

Pauperisme is verwant met schreeuwen van de honger, of, ik vergis me.

Desniettemin verkies ik een vroege trouw boven een late,

(ter zijde)

Eenmaal zoo ver wat helpt of men prate,

Laat getrouwd, b.v. op zijn tachtigste jaar

Is zelfs berispelijk van wegens het zilvere haar

Van wegens ongeschiktheid voor 'n heele boel dingen,

Als daar zijn: muisjes knopen, en midder nacht Suja's te zingen.

O foei! Ik mag er niet aan denken aan zoo'n gerimpeld huwlijks verbond.

Ik zeg: trouw zoo vroeg als je kunt in 's levens uchtend stond;

En – wie mij nu van inconsequentie betichtte

Hij vrage zichzelf af of hij nooit iets dito's verrigtte.

Alzoo, lieve zuster, dierbare bruid, we zijn het dan accoord,

Dat je trouwt op een tijdstip, geheel naar 't behoort;

En dat je den coup waagt juist van pas,

Maar – indien ik m'nheer en mevrouw je ouders was,

Anders gezegd, je vader en moeder,

In plaats van je broeder,

Dan sprak ik anders, dan zou ik zeggen: "kind, je verlaat mijn woning,

Waarin je een leven hadt als een koning,

Of liever als een koningin,

Althans waar je logies hadt en kost benevens alles naar je zin,

"Enfin, je bent zoo vrij een ander dak te verkiezen

"Ga je gang, vermeen niet, dat wij ons dood zullen kniezen.

"We krijgen daardoor gelukkig een schoone lei,

"En blijven – alsof er niemendal gebeurd was – weer prompt met z'n bei'.

"Weet je, we kunnen elkaar dan als man en vrouw weêr geheel toebehooren,

"T zal opnieuw zijn: Engel! En Lief" precies als te voren;

"Toen jij en je voorgangers zonder kop of staart

“Ver te zoeken of anders bij den ooijevaar waart

“Zoo als gezegd is, dochter, laatste onzer trekvogels, vlieg jij in vrede,

“Neem ons niet kwalijk maar wij vliegen niet mede,

“We verheugen ons in je besluit, en dringen je te gaan....

“(En houden de eer aan ons, om – geen mal figuur te slaan)

“Nogthans, kind, prima donna aan deze tafel gezeten,

“We wenschen je, wil het nimmer vergeten,

“Bij eventuele dochters of zoons in ’t verschiet;

“Dat ze allemaal, hoe vroeger hoe liever, dit gelukkig ziet”.

Je begrijpt me, dierbare zuster, bruid! In de plaats van m’nheer je vader en moeder zou ik zoo spreken,

Want op den duur – kinders zijn hinders, ’t is elk ouwer gebleken.

Maar -ik zie het dit chapitre is wat teêr van aard,

En kan beter voor een zilv’re bruiloft gespaard

Ik zou nu, mijn lieve, gevoeglijk aan kunnen vangen

Met je deugden te bezingen in gloeiende zangen.

Maar je nederigheid, en ’t bloozen van je koon

Verbieden mij dien zeer gewenschten en hoog gespannen toon.

Liever geef ik vol edelen eigenwaan en verlichting,

Nog eenige wenken omtrent den echtstaat en derzelver verpligting.

Pro primo, (voor die geen latijn kent: ten eerste)

Bemin elkaar heel je leven ten zeerste,

Wil de een ontbijten met koffij en de ander met thee,

Drink dan voor mijn part koud water

Maar behoudt steeds de vreê.

’t Kan soms gebeuren dat er verschil van opinie bestaat....

Eilieve binnen ’skamers en nimmer op straat!

Neemt bij dezen een les van de nijvere mol

Die kijft unter erdisch altijd in z’n hol.

Wat betreft hoog te vliegen of boven je renten..

Denkt altijd: iedre gulden is ’r één en – heeft steeds honderd centen.

Waant intusschen niet, Geliefden, dat ik je krenterig wil maken, of karig of schriel
Vraag me gerust te logéren Ik kom met men heele famiel – bij m'n ziel!
Des noods met de meiden in kluis,
't behoeft geen zier te genéren,
We gaan stilletjes onzen gang en – denk niet aan trufféren.
Gij man, sterkte en steun van het zwakkere deel,
Kijk nooit in de pot en – eischt niet te veel.
Intusschen wil je weerhelft j'alleen op meelkost tractéren
Arme Jan bijvoorbeeld: meel en water gekookt – geen vrees! Protestéren.
Eisch een lekker stuk vleesch – jonge spruitjes, pot-eeters een toegift en wees dan content,
En maak dat je 't wijfje aan geen boventoon went.
Zorg dat je baas blijft en toon je gezag.
Handdadigheden? Excuus zonder stoot zonder slag.
Wie mag slaan....? Jij vrouw? Neen!
Alleen je pendules en klokken,
Zorg dat ze accuraat gaan, wee!! 'n uurwerk op sokken.
Eén seconde te laat aan een wagen of trein
Kan bij solcitering als andersints iemands ongeluk zijn.
De man zij de baas! Waan echter niet liefste Bruidje,
Dat jij maar een nul bent in 't echtelijke schuitje...
Entre-nous, met verstand, op m'n woord wees niet mal:
Als je geen raad weet dan traantjes vooral.
Traantjes! Een treurig chapitre om mee te besluiten;
Men heeft ze in veel soorten, zelfs tranen met tuiten.
't Soort van 't kwaadaardigst karakter laat die maar op zij;
't zijn bittere de zilte die laat ik nog vrij.
Al gaande weg. Beminlijk Bruidspaar vol jeugdige schoonheid,
Bemerk je wat wijsheid dit dichtstuk ten toon spreidt
En – ware 't geen angst dat de wijn zou verschalen,
En ge dacht wat is ie langdradig aan 't malen
Dan wees ik je nog op verhevener trant,

Wat je aan elkander zijt verschuldigd,

Mitsgaders aan je familie, de meiden, de conversatie groot en klein gedierte benevens het vaderland.

Een les nog: ben je bang om je huwlijkspligten te vergeten

Leg een knoop in je zakdoek – nimmer een in je geweten

En zoo eindig ik dan waardste Bruigom en Bruid,

Met het einde, of anders gezegd: het besluit

Natuurlijk bevat het een wensch in zijn leden:

Doorleeft in den geest vaak het heuglijke heden.

Geloof me, in de eerste vijf- en twintig jaar zie je – voor je lui beider – nooit zooveel bloemen bij elkaar.

Maar wat daar van zij, we willen toch hopen,

Dat – als je in het eind: tandeloos en knikkebollend zult loopen,

Dat je dan nog zeggen zult tegen elkaar:

“Vader! Moeder! Gezegend dat we werden een paar”

Aan Bruid en Bruidegom
Constance Remer en Willem Hoogstraaten
(symtrant van des Schoolmeester)
des.

Aan al degenen die alreeds hun toast hebben
geslagen.

Op hun vers voorge dragen.

Zoo met als aan degenen die zulks met ^{pluim} ~~pluim~~
vroeg, of in geheel niet zullen doen!

Maak ik mijn oprecht compliment
over hun uitstekend talent!

Vaant niet, Geliefden, dat hieronder schuilt ^{sluipen} ~~sluipen~~
Kleijerij is iets laags, en ongepast bij een ^{bruid} ~~bruid~~
partij
(te zijde)

Als je van een stijlen berg rijdt, moet je remmen

Als je bang bent totaal te verongelukken
moet je de hoorders aangenaam stemmen

Hoe zij, ik noemde reeds de Laak in quette
waarvoor me hier zijn gezeten;

Maar - omdat men nooit kan meten, hoe
iemand soms - onder 't beten, iets kan vergeten,

Zij een ieder herinnerd, gelijk ik bij deze
doe verstaan,

Dat de lie brunoorn present is, morgen met zijn
liepste, en vrolijk humylt denkt aantogen

Weg mij niet dat ik u het humylt met

al zijn ap- en dependenties zal beschrijven,
Dat zou een drama worden, in- wie meet
hoëneel bedrijven;
Bedrijven maar je in lagchen lout en
huilen allebei;
Maar tranen hooren op geen bruids partij.
Hoe 't zij, 't behoort tot een van mijn natuur-
lijke pligten,
Om 't woord speciaal tot het bruidspaar te richten.
En bepaaldelyk tot het singulier feminin
waarras ik de eer heb broeder te zijn.
Welnu dan. Luster, Bruid, dierbaar scheper
hartelyke meid;
De natuur der ingeschapen liefde heeft al
aanstonds gezegd:
'Hij die mij liefheeft is zeker geen slechte
Willem!' mijn Willem, dat is de regte!
Nochtans de natuur der liefde, zoo bij man
als bij vrouw,
Lieve Luster, zie-je dikwijls hier en elders
met de hangende kap in de rouw.
En- al zul je nu ook volmondig bemoeden,
Bij ons blijft de juffer permanent in 'n
Zondagsche kleier;
Ik zeg je bij dese, allerbeste Zus!
Ze loopt toch soms op sloffen en met 'n flod-
dermuis.
De hemel beware niet dat ik haar als zoo-
danig het leeren kennen!

Is alleen vermeld om L'ongeloof aan
dat denkbeeld te gerennen,
En ter geruststelling raeg ik er bij: Ont-
maet je de juffer soms in negligé kleedje
Maak ze L'ite presentabel; raeg er een tinn
bij of strukje,
En dring haar met een blikje,
Tot een vriendelijk knikje
Intusfchen als je me vraagt - en dat doe
je geris;
Wat mijn opinie omtrent het huwelyk is,
Dan zeg ik: je hadt nog een beetje moeten
trachten;
Jeugdige jaren, - zorgen - slechte tyden - over-
-al klachten.
Vroeg trouwen is de pest voor een lang jeug.
De pest voor blaauwtjes laten loopen en
meer dergelyke vreugd!
Vroeg trouwen is schadelijk voor de maat.
Schappij
Waarin ik op m'n moord liever medde
dan armæ lij.
Zie, te groote populatie, geeft schaars.
- te van levensmiddelen en pauperisme.
Pauperisme is verwant met schreunen
van den honger, of ik vergis me.
Des niettemin verkies ik een vroeg trouw

Louen een late,
terzijde/ Eenmaal zoo ver wat helpt of men prate,
Laat getrouwd, b.v. op zijn laatste jaar
Is zelfs berispt van megen het zilverhaar
Van megen ongeschiktheid voor in heel veel
dingen,
Als daar Lyn: muusjes knoeien, en midder
nachts. Lysa's te zingen.
Ofoei! ik mag er niet aan denken aan. Zoon
gerimpeld huurlijks verbond.
Ik zeg: trouw zoo vroeg als je kunt in 's
Levens uichtend stond;
En - wie mij nu van inconsequentie beticht
Sij vraag' zelfreep of hij nooit iets dits verigt.
Alzo, lieve Luster, dierbare Bruid, me lip
het dan accoord,
Dat je trouwt op een tydstip, geheel naar
U behoort;
En dat je den coup raagt juist van pas,
Maar - indien ik minkeer en mevrouw
je ouders was,
Anders gezegd, je vader en moeder.
In plaats van je broeder,
Dan sprak ik anders, dan zou ik zeggen: "Kint
" je verlaat mijn woning,
Waarin je een leven haat als een koning,
Of liever als een koningin,
Althans waar je logies haat en kost be-
nevens alle naar je zin,

"Dat je ze allemaal, hoe vroeger hoe liever,
dits gelukkig ziet"

Je begrijpt me, dearbare Zuster, Bruid! in de
plaats van minnen je vader en Moeder zou
ik zoo spreken,
Want op den duur - Kinderen zijn kinders, 'tis
elk ouwer gebleken.

Maar - ik zie het dit chapitre is wat teer
van aard,
En kan beter voor een zilveren Bruiloft gespoord
Ik zou nu, mijn lieve, gevoeglijk naar kun-
nen rangen

Met je deugden te bezingen in glaeijende
Zangen.

Maar je nederigheid, en 't bloosen van je toon
verbieden mij dies zeer gemenschten en hoog
gespannen toon.

Liever geef ik vol edelen eigensraan en ver-
lichting.

Hoog eenige menken omtrent den eektsloot
en derselver verplichting.

Pro primo, (voor die geen Latijn kent: Ten
Eerste.)

Bemin elkaar heel je leven ten eerste.

Wil de een ontbyten met koffij en de ander
met thee,

Drink dan voor mijn part koud water
maar behoudt steeds de vree.

"Enfin, je bent zo vrij een ander dak te ver-
kiezen
"Ga je gang, vermeen niet, dat mij ons dood-
Zullen kniesen.
"We krijgen daardoor gelukkig een schoone
"En blijven - alsof er niemendal gebouwd was
- meer prompt met 'in bei'.
"Nietje, we kunnen elkaar dan als man
en vrouw meer geheel toebehooren,
"I Zal op nieuw zijn: Engel' en Lief! precies
als te voren,
"Toen jij en je voorgangers zonder top of
staart
"Ver te zoeken of anders bij den oujervaar staan
"Zoo als gezegd is, dochter, laatste onzer trek-
vogels, vlieg jij in vrede,
"Neem ons niet kwalijk maar mij vliegen
niet mede,
"We verheugen ons in je besluit, en
dringen je te gaan....
"(En houden de eer aan ons, om-geen
mal figuur te slaan)
"Vagthans, kind, prima donna aan den
Lafel gezeten,
"We menschen je, wil het nimmer vergeten,
"Bij eventuele dochters of zoons in 't ver-
schiet,

Ikan soms gebeuren dat er verschil
van opinie bestaat....

Eilieve. Gennen slammers en nimmer op straat
Neemt bij desen een les aan de nijvere man
Die kijft intercrisch altyd in z'n hol.
Wat betreft hoog te vliegen of boven je
renten..

Denkt altyd: eedre gulden is 'r eën en-
heeft steeds honderd centen.

Maant intusfchen niet, Geliefden, dat ik
je kreuterig wil maken, of korig of schiel
Vraag me gerust te logères... ik kom met
men keele famiel-bij m'n ziel!

des noods met de meiden in kluis,

I behoeft geen, Zier te genères,

We gaan stilletjes onsen gang en-denke
niet aan truffieren.

Gij man, sterkte en steun van het zwak
kere deel,

Kijk nooit in den pot, en- eischt niet te veel.
Intusfchen wil je meerhelpt j'alleen op
meelkost tractères

Arme Jan bijvoorbeeld: Meel in water
gekookt - geen vrees! protestères.

Eisch een lekker stuk vleesch - jonge
Spruitjes, pot-eeters een toegift en meer
dan content,

107
En maak dat je 'bruyfe' aan geen boventoon
went.
Zorg dat je baas blijft en toon je gezag,
Handdadigheden,? Excuus, zonder stoot
Zonder slag.

Wie mag slaan....? Jij vrouw! Neen!
alleen je pendules en klokken,
Zorg dat ze accuraat gaan, mee! 'n uur
werk op sokken.

En seconde te laat aan een vagen of brein
kan bij sollicitering als andersints iemand
ongelukkig zijn.

De man zij de baas! Waan echter niet
liefste Bruidje.

Dat jij maar een mul bent in 't echtelijke
Schuitje....

Entre-nous, met verstand, op m'n woord
mees niet mal:

Als je geen raad meet dan traantjes rooral.

Traantjes! Een treurig Chapitre om mee
te besluten;

Men heeft ze in veel soorten, zelf tranen
met teiter,

't Loord van 't Kraadaardigst Karakter

laat die maar op zij;

't Zijn bittere, de zilte die laat ik nog
vrij.

Al gaande nog, beminlijk Bruidspaar
jeugdige Schoonheid,

Bemerk je wat mijns die dichtstukken
toon spreidt

En - ware 't geen angst dat de mijn' Lou ver-
schalen,

En ge dacht wat is ie langdradig aan't maken

Dan mees ik je nog op verhevenen trant,

Wat je aan elkander zijt verschuldigd,
mitsgaders aan je familie, de meiden
de conversatie groot en klein gedierte
Genevens het Vaderland.

Een les nog: ben je bang om je huwlijks
plichten te vergeten

Leg een knoop in je zakdoek - nimmer een
in je gemeten.

En zoo eindig ik dan Waardste Bruijg-
in Bruid.

Met het einde, of anders gezegd: het besluit
Natuurlijk berad het een mensch in zijn leden,
Doorleeft in den geest vaak het heuchlijke
heden.

Geloof me, in de eerste vijf- en twintig jaar
Zie je - rooijeluidbeiden - nooit zo veel
bloemen bij elkaar.

Maar wat daar van zij, me nimmer tóch
hopen,

Dat - als je in het eind. tandeloos en
knikkeballend zult loopen,

124
Dat je dan nog zult zeggen tegen elkaar:
"Vader! Moeder! gezegend dat
we werden een paar."
